

Carles & Sofia celebren trenta anys de piano a quatre mans

© Dario Acosta

El duet de piano format per **Carles Lama i Sofia Cabruja** està celebrant aquesta temporada el trentè aniversari de la seva formació com a duo a quatre mans. La parella musical i sentimental està fent una gira de concerts per Europa, que inclou ciutats com Venècia, Viena, Londres, Berlín, Dresden, Frankfurt o Lió i, naturalment, Barcelona i Girona.

Al llarg del 2017 la parella ha rebut dues distincions, l'Estrella d'Or a l'Excel·lència Professional, atorgada per l'Institut per a l'Excel·lència Professional, i la Medalla Europea al Mèrit en el Treball, atorgada per l'Associació Europea d'Economia i Competitivitat, que arrodoneixen aquesta celebració del trentè aniversari del seu debut com a duet.

«Revista Musical Catalana»: Trenta anys de carrera musical junts es diuen aviat, però és tota una vida! Com definirien la seva entesa i relació musical en paraules? ¿El fet que siguin parella sentimental és un avantatge o un inconvenient a l'hora de treballar plegats?

Carles & Sofia: La nostra relació sentimental ha estat fonamental. Compartir la vida i la música -la nostra passió-, el fet d'escoltar música o anar a concerts junts, de viatjar plegats, de compartir experiències artístiques i vitals, ha desenvolupat una entesa molt especial entre nosaltres. Ens considerem afortunats de tenir una relació personal tan especial. I això ha fet que arribem a sentir i frasejar la música de la mateixa manera. Molta gent ens diu que és "màgia". El públic sempre ens comenta que l'amor entre nosaltres traspua a les nostres actuacions i que s'obliden que som dues persones tocant, que ens fusionem en una de sola... És una cosa que a ells els emociona profundament. Sempre hem pensat que vam néixer per tocar junts.

RMC: D'aquests trenta anys de carrera, quin és el moment o moments més importants i que

recorden amb més emoció?, i per què?

C&S: Per a nosaltres cada concert és molt especial i únic, i l'encarem amb el mateix respecte i il·lusió que qualsevol altre. Tots són igual d'importants, i de tots, sempre en guardem molt bons records i anècdotes. Però és veritat que hi ha moments que et queden més gravats a la memòria, ja sigui perquè la sala és mítica o perquè el públic ha estat especialment calorós. Si haguéssim d'escollir concerts importants de la nostra carrera, potser escolliríem el primer cop que vam tocar al Carnegie Hall, al Palau de la Música Catalana o al Glinka Philharmonic Hall de Sant Petersburg, perquè són sales on sempre havíem somiat de poder actuar. Altres fites memorables són la sortida de cada un dels nostres cedés, sempre preparats amb molta cura i entusiasme; o el dia que va veure la llum el nostre projecte solidari *Concerts4Good* a Porto, moment que vam viure amb gran emoció; o els moments en què ens han atorgat un premi o reconeixement, com la Distinció Honorífica d'UNICEF o l'Estrella d'Or a l'Excel·lència Professional.

RMC: Normalment els duos de piano toquen indistintament a dos pianos o a piano a quatre mans. Quin és el format que més els agrada i quina diferència poden ressenyar-ne?

C&S: Nosaltres ens hem especialitzat en el piano a quatre mans. És veritat que en ocasions hem tocat a dos pianos, sobretot amb orquestra (*Concerts* de Bach, Mozart, Poulenc...), però des dels inicis ens vam voler especialitzar en les quatre mans en un sol piano. És una disciplina molt difícil, sobretot perquè és necessari que cada pianista sigui molt dúctil tècnicament. El fet de tenir una persona constantment al teu costat, tan a prop teu, i que hagi de compartir-hi el mateix teclat, fa que t'hagis d'adaptar i que hagi de desenvolupar una altra tècnica pianística: moltes digitacions o certes posicions de la mà que podries adoptar tocant sol, no les pots utilitzar tocant a quatre mans. Però alhora és fascinant, perquè s'hi afegeix el repte de la compenetració emocional, el repte de frasejar, modular i sentir la música de la mateixa manera, i les quatre mans són la comunió perfecta entre les dues ànimes.

Carles Lama i Sofia Cabruja reben l'Estrella d'Or a l'Excel·lència Professional

RMC: Pel que fa al repertori, és molt habitual l'ús de transcripcions a quatre mans des d'orquestra. Què els resulta més engrescador de tocar, a l'hora d'escollir repertori: transcripcions, obres expressament escrites per a quatre mans, obres de nova creació?

C&S: A l'hora d'escollir repertori ens guiem, més que pel tipus d'obra, pel contingut. Ens agraden les obres amb gran contingut dramàtic, molt inspirades, que siguin líriques però també virtuoses, i que permetin desenvolupar la dimensió simfònica que poden aportar les quatre mans sobre un mateix teclat. Les obres escrites per a quatre mans dels grans compositors com Schubert, Brahms, Debussy, Ravel... són fantàstiques i ens agrada molt interpretar-les, però és veritat que tenim una certa debilitat per tocar les grans transcripcions orquestrals, moltes cabdals en la història de la música. També és veritat que un dels nostres trets distintius és la creació de projectes propis, tant en l'àmbit de la música contemporània com en l'àmbit de l'encàrrec de noves transcripcions. A part de treballar estretament amb diversos compositors que componen expressament per a nosaltres (tant obres de recital, com a quatre mans i orquestra), també encarreguem transcripcions de tot aquell repertori que ens apassiona. Un d'aquests projectes de transcripció és el de l'òpera de Granados *Goyescas*, una obra que havíem volgut interpretar sempre i de la qual aviat sortirà el cedé; i un altre són les transcripcions de *lieder* de Schubert, Schumann i Brahms, un gènere que sempre ens ha entusiasmat i gràcies al qual, de fet, ens vam enamorar.

RMC: A la gira de celebració dels trenta anys de carrera, interpretaran amb orquestra de corda una obra titulada *And the winner is*. Què ens poden explicar d'aquest programa?

C&S: Aquest és un d'aquests projectes propis i únics que vam iniciar el 2015, amb música de pel·lícules per a piano a quatre mans i orquestra de corda, una formació que empasta molt bé i dona lloc a una sonoritat excepcional. Són transcripcions dels grans temes o les grans bandes sonores del món del cinema

-E.T., Cinema Paradiso, Star Wars, West Side story, Casablanca i un llarg etcètera. I cada any generem nou repertori. Per a nosaltres representa una manera d'acostar-nos a un públic més ampli, amb músiques que ells reconeixen i rememoren, però amb una formació "clàssica". És un espectacle que té molt d'èxit arreu on el fem i on el públic s'emociona moltíssim.

RMC: Fan una carrera molt intensa de concerts arreu del món. Què n'opinen, de l'ambient musical a casa nostra? ¿Creuen que costa apreciar el talent local a casa nostra?

C&S: Malauradament, encara vivim en un país on la carrera de músic no és prou valorada. Quantes vegades no ens hauran preguntat la gent d'aquí: "*I només feu música?*". Això ja ens demostra que la gent creu, en general, que ser músic no és una professió seriosa. O que essent músic no et pots guanyar la vida... A altres països, a Europa mateix, tenen un altre concepte dels músics. Per a ells, és una professió tan respectable com qualsevol altra i, en molts casos, els estudis musicals es porten a terme dins l'àmbit de les universitats, on ja fa molt temps que tenen doctorats en interpretació. Aquest fet provoca que els músics tinguin el mateix reconeixement, a nivell social, que tenen les altres disciplines universitàries. També, en molts d'aquests països, la cultura musical bàsica ja té el suport dels sistemes educatius de primària i tenen una oferta i estructura de concerts de música clàssica envejable, a tots els nivells. Al nostre país, a més, s'hi afegeix aquesta tendència a pensar que tot el que ve de fora és millor... Al nostre entendre, s'haurien d'invertir molts més recursos i potenciar més la música clàssica, per donar eines a la gent per poder desenvolupar el criteri musical i donar-los l'oportunitat d'aprendre a valorar el talent de casa nostra.